ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **M. L.**, zastoupen Mgr. Pavlínou Zámečníkovou, advokátkou, se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 8. 2014, č. j. CPR 8927-2/ČJ-2014-930310-V243, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 2. 2017, č. j. 32 A 79/2014 – 55,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobce podal kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) č. j. 32 A 79/2014 – 55 ze dne 16. 2. 2017 (dále „napadený rozsudek“), jímž krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalované č. j. CPR 8927-2/ČJ-2014-930310-V243 ze dne 25. 8. 2014, (dále „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie kraje Vysočina, odboru cizinecké policie ze dne 26. 4. 2014, č. j. KRPJ-13622/ČJ-2014-160022-SV, (dále „prvostupňové rozhodnutí“), a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce 1 rok. Důvodem bylo zjištění, že žalobce od 23. 7. 2013 do 4. 2. 2014 pobýval na území České republiky neoprávněně.

[2] V **žalobě** žalobce tvrdil, že správní orgány nesprávně stanovily počátek jeho neoprávněného pobytu. Správním vyhoštěním by došlo k zásahu do jeho soukromého a rodinného života, neboť na území České republiky žije jeho manželka. Správní vyhoštění nelze uložit cizinci, který v době vydání rozhodnutí již na území pobývá oprávněně.

[3] Krajský soud **napadeným rozsudkem** žalobu zamítl. V odůvodnění uvedl, že námitkou nesprávného doručování se nemohl zabývat, neboť byla uplatněna opožděně. Krajský soud se dále zabýval otázkou správnosti určení doby neoprávněného pobytu žalobce od 23. 7. 2013. Jádrem sporu byla otázka, zda fikce oprávněného pobytu dle § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců působí do okamžiku vydání rozhodnutí o neudělení víza, nebo do oznámení rozhodnutí žadateli. Krajský soud dovodil, a to s ohledem na zásadu ochrany práv nabytých v dobré víře, že právo pobývat na území České republiky na základě § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců nemůže cizinec v důsledku správního rozhodnutí pozbýt dříve, než mu je toto rozhodnutím řádným způsobem komunikováno. Za okamžik právní moci rozhodnutí o neudělení víza je proto nutno považovat okamžik oznámení tohoto rozhodnutí adresátu, do té doby se uplatní fikce oprávněného pobytu. Krajský soud z těchto důvodů přisvědčil žalobci, že na území nepobýval neoprávněně od 23. 7. 2013, nýbrž až od 3. 8. 2013. Krajský soud zároveň shledal, že toto pochybení nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Pobýval-li žalobce na území neoprávněně více než 6 měsíců, je nepodstatné, zda doba nelegálního pobytu byla o 10 dní kratší nebo delší.

[4] K námitce, že žalobce má na území České republiky manželku, krajský soud konstatoval, že žalobce nespecifikoval konkrétní skutečnosti, které by umožňovaly posouzení právní povahy nebo intenzity soužití s N. S.. Žalobce nepředložil žádný doklad o tom, že se skutečně jedná o jeho manželku. Krajský soud dospěl k závěru, že veřejný zájem nyní převážil nad pouze obecným tvrzením o rodinném a soukromém životě cizince. Krajský soud na závěr neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani ve skutečnosti, že žalobce v době vydání rozhodnutí pobýval na území oprávněně na základě výjezdního příkazu.

[5] Krajský soud neshledal žalobu důvodnou a zamítl ji.

[6] Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností. Současně podal návrh na přiznání odkladného účinku dle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. Kasační stížnosti byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 6 Azs 90/2017 - 18, odkladný účinek přiznán.

[7] Stěžovatel podává **kasační stížnost** z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Podle stěžovatele krajský soud dostatečným způsobem nepřezkoumal rozhodnutí správních orgánů, své rozhodnutí přesvědčivě neodůvodnil a nelze souhlasit se způsobem, jakým se vypořádal s námitkami uplatněnými v žalobě. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Žalovaná ve svém **vyjádření** uvedla, že zcela odkazuje na shromážděný spisový materiál.

[9] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou, je včasná a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., a neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlédnout z úřední povinnosti. Vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná.**

[11] Nejvyšší správní soud zjistil ze správního spisu následující skutečnosti. Stěžovatel přijel do České republiky v roce 2006 za účelem podnikání. Vízum za účelem podnikání mu bylo několikrát prodlouženo. Řízení o žádosti o prodloužení tohoto typu oprávnění k pobytu zahájené dne 29. 4. 2013 bylo zastaveno, usnesení nabylo právní moci dne 3. 7. 2013. Dne 2. 5. 2013 bylo zahájeno řízení o žádosti stěžovatele o vízum nad 90 dnů za účelem strpění, dne 22. 7. 2013 byl učiněn záznam o neudělení víza. Správní orgán zjistil délku neoprávněného pobytu od 23. 7. 2013 do 4. 2. 2014 a stěžovateli bylo uloženo správní vyhoštění v délce 1 rok. Krajský soud dospěl na rozdíl od žalovaného k závěru, že stěžovatel pobýval na území České republiky neoprávněně od 3. 8. 2013 do 4. 2. 2014.

[12] Krajský soud se nezabýval námitkou nesprávného doručování z důvodu opožděnosti této námitky. Podle § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s. může žalobce rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky nebo ji rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Podle § 172 odst. 2 věty první zákona o pobytu cizinců musí být žaloba proti správnímu rozhodnutí o vyhoštění podána do 10 dnů od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni. Napadené rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno dne 28. 8. 2014, žalobní bod uvedený v replice ze dne 23. 10. 2014 byl uplatněn opožděně. Stěžovatel namítá, že žalobní bod nelze považovat za opožděný, neboť jej uplatnil v replice k vyjádření žalovaného. Nejvyšší správní soud se s námitkou stěžovatele neztotožňuje. Podle koncentrační zásady musí být žalobní body vzneseny ve lhůtě pro podání správní žaloby, k jiným než včas uplatněným žalobním bodům správní soud nepřihlíží. Krajský soud tedy postupoval v souladu se zákonem a ustálenou soudní praxí, když se námitkou uvedenou v replice k vyjádření žalovaného nezabýval. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2017, č. j. 6 As 335/2016 - 35, dostupný na www.nssoud.cz). Pokud by soud mohl přihlížet k nově vzneseným námitkám uplatněným v replice i po uplynutí lhůty pro podání žaloby, byla by tím narušena koncentrační zásada ve prospěch těch žalobců, kteří by mohli reagovat na případné vyjádření druhé strany, a účel dotčeného ustanovení by byl obcházen.

[13] Stěžovatel dále trvá na tom, že nesprávné stanovení počátku neoprávněného pobytu na území zatížilo řízení a rozhodnutí závažnou vadou. Pochybení mělo vliv na zákonnost rozhodnutí o správním vyhoštění například, pokud se týká délky doby, na kterou bylo správní vyhoštění uloženo. Krajský soud se podle stěžovatele nevypořádal dostatečně s námitkou nepřiměřenosti rozhodnutí.

[14] Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, *(p)olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu*.

[15] Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince*.

[16] Zákon o pobytu cizinců dává v otázce stanovení délky zákazu vstupu na území správnímu orgánu prostor pro správní uvážení stanovením maximální doby zákazu vstupu ve vztahu k jednotlivým porušením uvedeného zákona. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45). Správní orgán mohl stěžovateli uložit zákaz vstupu na území až v délce 3 let, správní vyhoštění mu uložil v délce trvání jeden rok, přihlédl přitom mimo jiné i k délce neoprávněného pobytu stěžovatele. Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že zjištění délky neoprávněného pobytu na území má vliv na samotné stanovení délky správního vyhoštění. Závažnost protiprávního jednání je koneckonců i jedním z kritérií, které musí správní orgán zohlednit ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí. Nejvyšší správní soud se však neztotožňuje se stěžovatelem v tom, že se v nyní posuzovaném případě jednalo o vadu, která měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Krajský soud posoudil délku neoprávněného pobytu odlišně od správního orgánu, jednalo se však o rozdíl 10 dnů k celkové délce neoprávněného pobytu 6 měsíců. S ohledem na skutkové okolnosti případu, délku neoprávněného pobytu a délku uloženého správního vyhoštění se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěry krajského soudu, že pochybení správního orgánu nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí jako celku.

[17] K otázce nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života Nejvyšší správní soud konstatuje, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí správní orgán podle § 174a zákona o pobytu cizinců zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Nejvyšší správní soud vychází při posuzování této otázky především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se ke čl. 8 Úmluvy. Stěžovatel však ve správním řízení neuvedl nic, z čeho by bylo možné dovozovat nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života. Stěžovatel ani v podaném odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění neuvedl žádné námitky týkající se jeho rodinného a soukromého života. V žalobě na rozdíl od správního řízení nově uvedl, že na území České republiky žije jeho manželka N. S. ukrajinské státní příslušnosti. Krajský soud se k této otázce vyjádřil stručně, podle názoru Nejvyššího správního soudu však dostatečně. Stěžovatel žádným způsobem nedoložil, že by se skutečně o jeho manželku jednalo, a pokud by tomu tak bylo, stěžovateli nic nebrání (a v žalobě nic v tomto ohledu neuvedl), aby s ní realizoval manželské soužití na Ukrajině. Závěry krajského soudu nelze považovat za nepřezkoumatelné, neboť stěžovatel krajskému soudu neposkytl žádné konkrétní tvrzení,

z něhož by mohl vyplývat opak a ke kterému by se krajský soud měl podrobněji vyjádřit. Nelze odhlédnout ani od vyjádření žalovaného k žalobě, který poukázal na to, že paní S. bylo uloženo správní vyhoštění. Nejvyšší správní soud opětovně konstatuje, že stěžovatel nic bližšího k otázce svého rodinného a soukromého života neuvedl a lze tak potvrdit závěry krajského soudu, že rozhodnutí o správním vyhoštění nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele.

[18] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost **zamítl**.

[19] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady nad rámec její běžné činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. listopadu 2017

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu